

Phần 9

Buổi chiều, Hoàng Hoa ngồi trên gốc điệp. Mắt cô thần thờ nhìn vào chôn xa xăm. Thái Vĩnh đã đến tự bao giờ. Anh thấy tim mình rào rạt yêu thương. Nhưng không thể thốt nên lời:

- Suy nghĩ gì mà thần thờ vậy cô giáo?

Từ lúc phát hiện ra Thái Vĩnh là hiệu trưởng của mình, Hoàng Hoa có một thái độ rất khác với anh, cô quay lại cười với anh:

- Là anh à?

- Dường như Hoàng Hoa rất thích cây điệp này.

Hoàng Hoa nheo mắt:

- Tất nhiên rồi. Nó còn có rất nhiều kỷ niệm đối với tôi đó.

- Kỷ niệm gì mà anh thấy cô dường như rất quý.

- Cả một quãng thời gian thơ ấu của tôi.

- Vậy sao! Tuổi thơ của cô chắc là đẹp lắm?

Cô lắc đầu:

- Bây giờ thì không còn nữa.

Thái Vĩnh kêu lên:

- Sao thế?

- Một kẻ ra đi, không bao giờ quay trở lại.

Thái Vĩnh nghe nói đau, nhưng anh khó mà thốt nên lời, nên thở dài:

- Có lẽ họ có nỗi khổ gì đó thì sao?

Hoàng Hoa nói giọng âm ức:

- Nỗi khổ gì anh ơi! Chẳng phải vì sự giàu sang danh lợi, thấy trắng quên đen sao?

Tự nhiên Thái Vĩnh thốt lên:

- Ôi, không phải vậy đâu.

Hoàng Hoa nhíu mày nhìn anh:

- Sao anh biết?

Thái Vĩnh lúng túng:

- À... thì anh chỉ đoán vậy thôi.

Cô phụng phịu:

- Làm như anh là anh ấy không bằng.

Thái Vĩnh gợi ý:

- Thì Hoa cứ xem anh là anh ấy cũng được vậy.
- Sao mà được. Anh là anh, còn anh ấy là anh ấy chứ.

Thái Vĩnh ngậm ngùi:

- Có nghĩa là không ai có thể thay thế anh ấy?

Hoàng Hoa gật mạnh đầu:

- Đúng vậy.

Thái Vĩnh bật cười:

- Em nói làm anh nhớ đến phim “Bỗng dưng muốn khóc” ghê. Nữ chính trong phim luôn nhớ về một Hải Đăng xa xôi nào đó ghê đi.

Hoàng Hoa cãi lại:

- Nhưng tôi làm sao mà giống với nhân vật nữ tên Trúc ấy được.
- Sao vậy?
- Vì cuối cùng cô ấy quên Hải Đăng và lấy Hải Nam.

Thái Vĩnh gợi chuyện:

- Biết đâu sau này cô vẫn thế thì sao?

Hoàng Hoa nói một cách dứt khoát và kiên quyết:

- Anh đâu phải là tôi nên làm sao biết được. Tôi tin rằng anh ấy sẽ quay lại tìm tôi.

- Em tin như vậy à?
- Tất nhiên rồi.
- Vì vậy mà em từ chối tất cả tình cảm mọi người đến với em ư?

Hoàng Hoa ngạc nhiên:

- Sao hôm nay anh hỏi vấn đề ấy nhiều đến vậy?
- Có lẽ anh phục tình cảm chung thủy của em.

Hoàng Hoa mỉm cười:

- Có người cho rằng là tôi ngốc đó chứ.

Thái Vĩnh gật gù:

- May mắn cho người ấy của em. Anh ta biết được chắc là vui lắm.

Hoàng Hoa thở dài:

- Nhưng rất tiếc anh ấy không thể biết được.

Thái Vĩnh chợt nói:

- Anh tin chắc chắn là anh ấy sẽ biết.

Hoàng Hoa nhìn anh ngờ ngợ:

- Sao anh biết chắc như vậy?

- Xem như anh có cái linh cảm tốt đi.

Hoàng Hoa trề môi:

- Anh đâu phải thần thánh.

Thái Vĩnh hơi nghiêng đầu nhìn cô:

- Em quên rằng giữa hai người yêu thật lòng sẽ có thần giao cách cảm sao?

- Thì có. Nhưng cũng tùy trường hợp thôi anh. Ví như anh ấy đã có vợ con, phải lo toan mọi thứ thì làm sao nhớ được chuyện cũ?

Thái Vĩnh gật gù:

- Biết như vậy mà em vẫn chờ đợi. Anh thật sự ngưỡng mộ em.

Điện thoại của Thái Vĩnh có tín hiệu. Anh mở ra nghe:

- Alô. Thái Vĩnh nghe đây!

- Anh mau đến khách sạn. Mẹ anh đang ở đó.

Thái Vĩnh hỏi lại:

- Cái gì? Mẹ tôi đã qua đây ư?

- Và cả em nữa nè!

- Lan Trinh!

- Sao, anh kinh ngạc hay là anh vui mừng đây?

Thái Vĩnh cười lớn:

- Cả hai.

- Vậy thì mau đến đi. Sức khỏe mẹ anh cũng không tốt đâu.

Thái Vĩnh nhanh nhẩu nói:

- Được rồi. Anh sẽ đến ngay.

Cúp máy, Thái Vĩnh nói với Hoàng Hoa:

- Anh xin phép, anh có việc phải đi.

Hoàng Hoa lịch sự gật đầu:

- Vâng, anh cứ đi.

Thái Vĩnh ra đi vội vã. Hoàng Hoa cũng lấy làm lạ về thái độ của anh. Hơi ngờ ngợ trong lòng, nhưng cô cũng không định được đó là gì?

- Ê! Lại tơ tưởng gì nữa đây?

Hoàng Hoa giật mình:

- Con nhỏ này, chuyên gia làm người ta giật mình.

Mỹ Loan cười hì hì:

- Ai biểu mơ mộng làm gì?

Hoàng Hoa lườm bạn:

- Nhỏ này thấy ghét, nói với năng đầu đầu.

Mỹ Loan vẫn để nụ cười trên môi, cô nói:

- Ta đang có tin vui mà.

- Gì vậy?

Mỹ Loan đỏ mặt:

- Ngày mai gia đình anh Khôi lên đây.

Hoàng Hoa thốt lên:

- Thật hả?

- Đây, mi có hồi hận không đó.

Hoàng Hoa bặm môi:

- Hồi hận thì được gì? Muộn mất rồi.

Mỹ Loan nói đùa:

- Hay ta lại nhường cho mi?

Hoàng Hoa la lên:

- Ôi, con nhỏ này! Nói năng dị hợm như vậy?

- Bộ hông phải hả?

- Phải cái đầu của mi đó.

Mỹ Loan cười tủm tỉm:

- Hông phải thì thôi, mi làm gì mà la lên dữ thế?

Hoàng Hoa vênh mặt:

- Nói năng như con nít vậy mà đòi đi lấy chồng.

Mỹ Loan thăm dò:

- Ngày mai mi đến phụ giúp ta với nhé.

Hoàng Hoa bảo đùa:

- Trời đất! Biết đâu ta lại sinh lòng tà tâm đá lông nheo với anh ấy thì sao?

Mỹ Loan đánh lên vai bạn:

- Thì ta sẽ âm thầm bỏ đi để mi và anh ấy vui vẻ.

Đưa tay để lên ngực bạn, Hoàng Hoa bảo:

- Nói vậy mà tim cô hồi hộp lắm không?

- Sức mấy mà ta sợ. Mi với ta là một mà.

- Vậy hả?

- Ngày mai đến không?

- Đến. Nhưng ta chỉ sợ mọi người lại chỉ tập trung nhìn ta mà thôi.

Mỹ Loan chu môi:

- Vậy thì mi nên hóa trang thành Chung Vô Diệm đi là hết ai nhìn.

Hoàng Hoa kêu lên:

- Ôi! Cũng đâu tệ như vậy.

Mỹ Loan lẩm bẩm:

- Ngày mai là chủ nhật. Mọi người ở trường về hết rồi.

Nghe nhắc đến trường, Hoàng Hoa ngần ngại:

- Ta vẫn không thể tin rằng anh ta lại là hiệu trưởng của mình.

- Tin hay không thì bây giờ cũng đã là sự thật.

Hoàng Hoa cắn môi:

- Trước đây mình có những lời xúc phạm anh ta. Liệu anh ta có để bụng hay không?

- Điều này làm sao mà biết được. Nhưng cố đừng để sơ suất gì nữa là được.

Hoàng Hoa lại nói:

- Anh ấy mới từ đây đi đó.

Mỹ Loan bật cười:

- Dường như anh ta muốn trồng cây si ở đây rồi đó.

Hoàng Hoa lắc đầu:

- Ta làm sao mà tiếp nhận được đây.

- Mi vẫn nhớ người xưa.

- Thì vậy mà.

- Hãy thay đổi đi Hoa ạ! Tuổi xuân đi qua rồi khó kéo lại lắm.

- Ta đã cố hết sức nhưng không thể.

- Anh Hải yêu mi rất thật lòng. Nhìn anh ấy buồn, ta cũng khó chịu.

- Rồi anh ấy sẽ tìm được người vừa ý thôi.

Mỹ Loan thở dài:

- Nhưng ta thì lo cho mi nhiều nhất.

Hoàng Hoa thở dài:

- Có gì đâu mà lo. Ta còn cả khối học trò đó.

- Bọn chúng có giúp gì được cho mi đây.

- Vui là được rồi.

Mỹ Loan tâm sự:

- Già ai lo cho mi?

- Thôi, nếu lo cho ta thì khi sinh con, mi nhớ để ta làm mẹ đỡ đầu nó là được rồi.

Mỹ Loan gật đầu:

- Chuyện ấy dễ thôi mà.

- Nói thì phải nhớ đó.

- OK! Nhưng phải giúp mẹ của nó hoàn thành tâm niệm.

- Tất nhiên rồi.

Mỹ Loan đứng lên:

- Thôi, ta về đây. Còn nhiều việc phải làm lắm.

Hoàng Hoa nói đuổi theo:

- Con gái sắp lấy chồng có khác đó.

- Hừ! Mi thử đi để biết tâm trạng thế nào.

- Đừng dụ khị.

Cả hai cùng cười.

Khắc Huy đập mạnh lên vai Thái Vĩnh. Rồi ôm đầu rên rỉ:

- Người ta nói “nhất cự ly, nhì tốc độ”. Vậy mà tao đã để mất cơ hội rồi.

Thái Vĩnh nhăn nhó:

- Hoàn cảnh của tao bây giờ cũng đang ngồi trên bệ phóng đây nè.

Khắc Huy kể vai bạn:

- Ê! Mà đừng nói với tao là mày đã yêu cô gái ấy.

- Dường như là vậy.

Khắc Huy trợn trừng:

- Trời! Vậy là thật rồi.

- Có gì mà mày kinh ngạc vậy chứ.

Khắc Huy ngời phịch xuống ghé rên rì:

- Trời ạ! Con tim của tao đang chuyển mục tiêu sang bên nó đấy.

Thái Vĩnh dọa:

- Im mày! Sao mà lung tung quá vậy? Vừa thất vọng cô này đã tìm sang cô khác rồi.

- Ai mà biết được.

- Sao mà thay tình như thay áo vậy ông tướng? Coi chừng khổ đấy.

Khắc Huy chép miệng:

- Thì bây giờ khổ rồi nè.

- Vậy thì an phận đi.

Khắc Huy ngửa mặt lên trời than thở:

- Có gì khổ hơn khi hai thằng bạn thân cùng yêu một người hay không?

Thái Vĩnh bụm miệng bạn:

- Làm ơn đừng có nói bậy.

Khắc Huy cố nói:

- Thật chứ bậy gì?

- Đừng đùa nữa tao đang lo đây nè.

Huy nhìn bạn:

- Chuyện gì vậy?

- Mẹ và Lan Trinh đã về Việt Nam.

Khắc Huy như muốn nhảy nhồm lên. Anh hỏi:

- Thật hả?

- Giờ này mà còn đùa được à.

- Vậy tính sao?

Thái Vĩnh thở dài:

- Có biết tính sao đâu. Đang điên đầu nè.

- Thì tìm cách cho cô ấy sang lại bên ấy.

Thái Vĩnh xua tay:

- Cô ấy bám mẹ tao như sam vậy.
- Vậy là gay go rồi. Coi chừng cô ta giàu bỏ tiền ra cưới mày cũng nên.

Thái Vĩnh dẫn đo:

- Điều tao lo nhất là mẹ tao đang đau. Số tiền dành dụm tao đã xây trường hết rồi.

Khắc Huy lo lắng:

- Vậy rồi làm sao?
- Chưa thể tính được.

Khắc Huy bảo:

- Thôi thì hãy để cho cô ta cưới mày là xong.
- Hạnh phúc cả đời đâu thể đem ra mà đùa được.
- Nhưng ở thế kẹt... vậy làm sao?

Thái Vĩnh tâm sự:

- Mày có biết tại sao tao quyết tâm mua lại đất này rồi xây trường không?

Khắc Huy lắc đầu:

- Biết chết liền. Mày có nói đâu mà biết.
- Đất ấy ngày xưa là của ông ngoại mình để lại. Sau này mẹ tao mới bán rồi ra nước ngoài.

Khắc Huy vỗ đùi mình đánh “bốp” rồi la lên:

- A! Vậy mày chính là anh chàng láng giềng mà cô giáo Hoa chờ đợi.

Cái gật đầu xác nhận làm tim Khắc Huy nhói đau, nhưng anh vẫn mừng cho một cô gái chung tình.

- Vậy là tốt rồi.
- Tao thấy càng rắc rối thêm hơn.

Khắc Huy đứng lên:

- Tao có hai cách để giúp mày rồi đó.

Thái Vĩnh mừng rỡ:

- Hai cách, mà cách gì hãy nói mau đi!
- Một là mày im luôn để cưới Lan Trinh.
- Còn cách hai?
- Thì từ chối thẳng với Lan Trinh để gặp lại Hoàng Hoa.

Thái Vĩnh từ chối:

- Tao thấy cách nào cũng không ổn cả.
- Trời đất! Mà đừng nói với tao là cưới luôn hai cô đó nghe.
- Thằng điên quá!

Khắc Huy lại nói?

- Sẵn tao đang bị ế, mà buông cô nào cũng được, tao “vớt” giùm cho.

Thái Vĩnh bật cười:

- Hồi này giờ mà nói câu nào ra cũng trượt quớt cả.
- Ý nào mà cũng không chịu thì làm sao?

Thái Vĩnh than:

- Làm sao cho vẹn đây? Lan Trinh là do mẹ tao chọn. Nếu từ chối, mẹ tao buồn.

Khắc Huy nóng vội:

- Vậy thì cưới Lan Trinh.
- Tình yêu không có thì làm sao có hạnh phúc.
- Muốn có hiếu thì phải hy sinh hạnh phúc mà thôi.

Thái Vĩnh than thở:

- Hoàng Hoa đã chờ mình suốt bao nhiêu năm. Vậy mà mình nở trở mặt sao được?

Khắc Huy chợt nhớ:

- Hèn gì lén chụp ảnh người ta để vào bóp. Mà thật là...

Thái Vĩnh cười cười:

- Muốn đùa vậy thôi.
- Nhưng sao mà không chịu nói ra khi gặp cô ấy.

Thái Vĩnh tỏ ra bí ẩn:

- Thì có thể mình mới biết được đâu là cái chân giá trị của tình yêu.
- Biết được rồi mà cũng đứng vào ngõ cụt.

Thái Vĩnh lại hỏi:

- Mà có nhớ bộ phim “Bỗng dưng muốn khóc” không?

Khắc Huy gật gù:

- Tất nhiên rồi. Nhưng tình cảm của mà thì ngược lại.

Thái Vĩnh biết bạn chuẩn bị giở trò, nhưng vẫn hỏi:

- Ngược lại thì sao?

- Người ta là “Bỗng dưng muốn khóc”, còn hoàn cảnh của mày thì “tự dưng phát cười” đó.

Thái Vĩnh xua tay:

- Tao buồn muốn chết sao lại cười?

- Còn hỏi nữa. Sau bao năm dài xa cách mà cô ấy vẫn chờ đợi mày không cười là gì?

- Trời đất!

- Còn “Bỗng dưng muốn khóc” là tại Trúc nó chờ mãi mà Hải Đăng có quay lại đâu? Thế là Hải Nam nó có cơ hội liền.

Thái Vĩnh gật gù:

- À, nói quanh co này giờ, ý của mày không muốn tao quay lại để mày được như Hải Nam chứ gì.

Khắc Huy cười, rồi gãi đầu:

- Đại khái là vậy.

Thái Vĩnh dù có đang buồn nhưng vẫn phải bật cười. Thăng bạn của anh vừa khôi hài, vừa tốt bụng, mong rằng sau này nó sẽ được hạnh phúc.

Buổi tối, bà Oanh nói với Thái Vĩnh:

- Mẹ cứ nay đau mai yếu. Hay là con và Lan Trinh cưới nhau sớm đi con.

Thái Vĩnh từ chối:

- Không được đâu mẹ. Con làm sao an tâm cưới vợ khi mẹ còn nằm trên giường bệnh.

Bà Oanh xua tay:

- Mẹ vẫn còn khỏe mà.

Lan Trinh từ phòng tắm đi ra, cô lên tiếng:

- Anh còn bắt em phải chờ bao lâu nữa đây?

Bà Oanh gật gù:

- Lan Trinh nói phải đó con. Con gái chỉ có một thời thôi.

Thái Vĩnh sợ mẹ buồn nên nói:

- Được rồi. Con sẽ tính lại.

Thái Vĩnh nắm tay Lan Trinh kéo ra ngoài hành lang khách sạn:

- Sao em lại nói vậy trước mặt mẹ anh?

Lan Trinh nhìn anh đăm đăm:

- Vậy anh bảo em phải nói sao? Trong khi anh vẫn cứ khước từ hoặc hẹn lần hẹn lượt mãi.

- Lan Trinh à! Hiện anh đang rất kẹt tiền. Bao nhiêu tiền bạc anh đã mua đất, xây trường cả rồi.

Lan Trinh ngạc nhiên:

- Anh nói thật à?

- Anh nói dối em làm gì.

Lan Trinh nói nhanh:

- Mẹ anh bây giờ cũng không còn tiền đâu. Bà đã thiếu em rất nhiều.

Thái Vĩnh sững sốt:

- Sao mẹ anh lại thiếu tiền em chứ?

Lan Trinh cười nhạt:

- Bên ấy bộ anh tưởng trị bệnh cho mẹ anh ít lắm sao? Hết tiền của bà, mà còn mượn tiền của em số rất lớn.

Thái Vĩnh đành nói:

- Thôi được, anh sẽ tìm cách hoàn trả lại cho em.

Lan Trinh chu môi:

- Anh nói gì kỳ thế? Tiền của em cũng là tiền của anh kia mà.

Thái Vĩnh lắc đầu:

- Không đâu. Dù sau này chúng ta có nên vợ nên chồng hay không thì cũng vậy thôi. Anh muốn đâu đó phải rạch ròi.

Lan Trinh đồng tình:

- OK! Vậy cũng tốt.

Rồi cô lấy thuốc ra hút. Thái Vĩnh ngạc nhiên:

- Em biết hút thuốc từ khi nào vậy?

Cô nhướn mày:

- Từ lúc vắng anh.

- Em đừng đổ thừa cho hoàn cảnh. Em nên bỏ ngay đi.

Lan Trinh lắc đầu:

- Đã muộn mất luôn rồi anh ạ!
- Sao lại muộn? Quyết tâm thì bỏ được thôi mà.
- Nhưng em bỏ không được.

Thái Vĩnh nhìn cô cầm điều thuốc đặt lên môi một cách điệu nghệ. Anh thốt lên:

- Em làm anh thất vọng quá.

Lan Trinh nheo nheo mắt:

- Cô giáo cạnh anh là dễ thương nhất, đúng không?

Thái Vĩnh giật mình:

- Em nói gì vậy?
- Nhưng em nói đúng.

Thái Vĩnh thở dài:

- Về Việt Nam một tuần, em không cho anh hay là em muốn tìm hiểu về anh.

Cô bật cười:

- Đúng là hiệu trưởng có khác. Vâng, điều đó không sai.
- Nhưng em đã lầm. Cô giáo mà em nói đó, người ta đã có người yêu rồi.
- Nói dối.
- Sao?
- Anh vẫn cận kề bên cô ta.
- Là đồng nghiệp mà thôi.

Lan Trinh phán một câu xanh rờn:

- Một là anh cưới em, số nợ đó xem như không có. Hai là anh mau trả số nợ đó cho em trong vòng một tháng. Anh hãy suy nghĩ đi.

Thái Vĩnh bần thần:

- Tình yêu em dành cho anh là vậy đó sao?
- Tất nhiên là không phải. Nhưng anh cũng nên hiểu cho em chứ. Bao năm chờ đợi anh, bây giờ em được những gì?

Bà Oanh nghe mà bần thần cả người. Thì ra bấy lâu nay cô ta cận kề mình là chỉ để lợi dụng mình mà thôi. Tính làm sao đây? Thái Vĩnh ơi! Mẹ đã làm khổ con rồi.

Bà quay lại giường nằm vật xuống. Dường như bà đã trở bệnh...

Thái Vĩnh nhăn nhó:

- Em hãy cho anh một thời gian nữa được không?

Lan Trinh từ chối:

- Không! Anh phải trả lời em ngay hôm nay.

Thái Vĩnh chưa khi nào phải năn nỉ ai, nhưng bây giờ anh đành xuống nước nhỏ:

- Đừng làm khó anh vậy mà Lan Trinh.

- Em không làm khó anh, mà em chỉ muốn giành lại những gì mà em đã mất mát.

- Em mất những gì?

- Tuổi thanh xuân.

- Anh có tước của em đâu mà mất.

Lan Trinh nhìn anh chăm chăm:

- Anh còn hỏi em được à? Nói tóm lại, nếu anh không có khả năng chi trả thì ra tòa vậy.

Thái Vĩnh nhìn cô dăm dăm:

- Cạn tình vậy sao em?

Trong phòng, nước mắt bà Oanh tuôn dài xuống má. Thì ra nó là con rắn độc mà. Tội nghiệp con tôi!

- Em không biết, anh làm sao đó thì làm.

- Mẹ đang đau, anh thì đã cạn tiền, em làm vậy là bắt khó anh rồi.

Cô nhượng mắt:

- Vậy thì ta cưới nhau đi, xem như mọi chuyện ổn thỏa.

- Làm vậy chỉ để khổ cho cả hai thôi em ạ!

Lan Trinh nhấn mạnh:

- Cả ba chứ không phải là hai đâu anh.

- Em...

Lan Trinh cười bí hiểm:

- Phải vậy thôi. Cô ta đâu thể ngang nhiên nắm bắt được hạnh phúc chứ.

Thái Vĩnh rên rỉ:

- Làm vậy em sẽ được gì?

Bật cười, Lan Trinh nói:

- Nếu khổ thì cùng khổ, vậy thôi.

Biết sẽ không thuyết phục được cô nên Thái Vĩnh đứng lên:

- Thôi, em vào nghỉ đi.

Lan Trinh ngăn lại:

- Anh chưa thể đi! Hãy mau trả lời cho em đi!

Thái Vĩnh hơi đắn đo. Trả lời cô ta thế nào đây? Chấp nhận cưới cô ta ư? Làm sao được? Không thể nào được. Còn như từ chối thì hậu quả sẽ thế nào đây?

- Em hãy cho anh thời gian để suy nghĩ chứ.

- Thời gian em dành cho anh đã quá nhiều rồi.

Thái Vĩnh nói như năn nỉ:

- Coi như nể tình chúng ta là bạn bấy lâu, em cho anh một thời gian đi.

Ngẫm nghĩ một lát, cô ta gật gù:

- Một tuần. Em cho anh một tuần để mà quyết định đó.

Thôi thì cũng đành vậy. Thái Vĩnh gật đầu:

- Cám ơn em!

Thái Vĩnh vào phòng với mẹ mình. Còn Lan Trinh thì lên xe đi đâu đó.

Bà Oanh trở mình nhìn con:

- Vĩnh hả con?

- Vâng. Mẹ cứ nằm nghỉ đi.

Bà Oanh ngồi dậy:

- Lan Trinh đâu con?

- Cô ấy vừa ra ngoài.

Bà Oanh nhìn con trai:

- Con có ý định cưới Lan Trinh hay không?

Thái Vĩnh khổ sở vô cùng. Anh biết trả lời mẹ làm sao đây chứ?

Thấy con im lặng, bà Oanh thở dài:

- Con liệu làm sao cho êm đẹp thì thôi. Mẹ không muốn ép con đâu.

- Vâng, con hiểu rồi mẹ.

Bà Oanh chợt hỏi:

- Có phải con đã gặp lại Hoàng Hoa rồi không?

Thái Vĩnh không muốn giấu bà:

- Vâng ạ.

- Con tính sao?

Thái Vĩnh nói cho qua chuyện:

- Hoàng Hoa hiện thời chưa nhận ra con, mẹ ạ.

- Tội nghiệp con bé.

- Cho nên con không thể cưới Lan Trinh.

Bà Oanh đắn đo:

- Nhưng còn...

Thái Vĩnh trấn an:

- Mẹ an tâm, rồi con sẽ có cách để giải quyết.

- Mẹ nợ nó khoảng năm trăm triệu tiền Việt Nam.

Thái Vĩnh không tỏ thái độ gì mà nói:

- Con sẽ cố gắng tìm số tiền ấy trả cho cô ta.

- Cố làm sao cho ổn thỏa nghe con.

- Mẹ có sao không?

Bà lắc đầu:

- Mẹ không sao. Mẹ chỉ nghe được cuộc nói chuyện của hai đứa mà thôi.

Thái Vĩnh giật mình:

- Mẹ biết hết rồi sao?

- Con đừng lo cho mẹ. Mẹ không sao đâu.

Vĩnh gợi ý:

- Mẹ có muốn về thăm mảnh đất xưa của ông ngoại không?

- Tất nhiên là mẹ sẽ đến nhưng không phải bây giờ.

Thấy bà mệt, nên Thái Vĩnh đỡ bà nằm xuống:

- Mẹ nghỉ đi.

Thái Vĩnh ra ngoài, trong lòng anh ngổn ngang bao nỗi. Bắt đầu từ đâu đây?

Nghe Vĩnh kể, Khắc Huy vỗ bàn đánh bốp, anh kêu lên:

- Trời đất ơi! Vậy gọi là tình yêu đó hả?

Thái Vĩnh ôm đầu:

- Tính làm sao đây?

Khắc Huy nóng vội:

- Ra tòa thì ra. Ra đó người ta cũng xử mình trả dần thôi.

- Tai tiếng làm sao chịu nổi.

- Hừ! Đến nước này mà cậu còn sĩ diện nữa sao?

Thái Vĩnh khăng khăng:

- Chẳng lẽ để mai một vì một cô gái ấy à?

- Vậy tính sao?

Thái Vĩnh đưa đến quyết định:

- Mình sẽ vay ngân hàng.

- Lấy gì thế chấp, đừng nói lấy ngôi trường này đi thế chấp à?

Không ngờ Thái Vĩnh gật đầu:

- Chắc là vậy.

Khắc Huy nhìn bạn:

- Không còn cách nào sao?

- Hết rồi.

Khắc Huy nghiêng răng:

- Cái bà này đúng là vô nhân đạo mà.

- Thế mày có còn hứng thú “vớt” không?

Khắc Huy đáp mạnh:

- Còn.

- Trời đất!

- Tao “vớt” rồi đem bằm nhuyễn ra cho cá ăn đó.

Thái Vĩnh đang rầu, nghe bạn nói cũng phải bật cười:

- Nghe mà phát sợ. Ác còn hơn cọp nữa.

Khắc Huy suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tính gì đi chứ một tuần thì qua nhanh lắm.

Thái Vĩnh lắc đầu:

- Hôm qua đến giờ tao chỉ ăn rồi ngủ mà thôi.

- Ủ, vậy vẫn tốt hơn là ngồi rầu rĩ. Còn chuyện Hoàng Hoa, mày tính làm sao?

- Nghĩa là sao?

- Thì chừng nào mà mới lộ diện đây?

Thái Vĩnh chắc lưỡi:

- Bây giờ tạm thời thì chưa thể. Với lại, tao cũng chưa biết mở đầu câu chuyện làm sao nữa.

- Hừ! Viết đầy trong quyển nhật ký mà bảo là không biết nói sao à?

Thái Vĩnh gật gù:

- Có những chuyện không diễn tả được bằng lời, mà ạ!

Khắc Huy bảo:

- Nếu mà không dám nói thì để tao nói thay cho.

Thái Vĩnh ngăn lại:

- Thôi đi, đừng làm cho mọi chuyện lại rối tung lên nữa.

- Gì đâu mà sợ chứ.

- Cũng nói. Nhưng mà từ từ rồi nói.

- Chừng nào đây?

Thái Vĩnh xua tay:

- Chưa thể biết được.

Anh cười khà khà:

- Không khéo mất cả chì lẫn chài luôn đó.

- Thằng quỷ! Trù mạt không hà.

- Thì đến lúc phải vậy đó, nếu mà không khéo.

Thái Vĩnh ôm đầu:

- Bây giờ tao là kẻ có nợ ngập đầu thế này, mà biểu tao làm gì đây?

- Tao nghĩ Hoàng Hoa chờ đợi mà về là chuyện tình cảm, chứ không phải cô ấy chờ tên Việt kiều giàu có mang tiền đô về cho cô ta đâu.

- Thì biết vậy rồi đó, nhưng sao tao vẫn ngại.

Thoáng thấy bóng Hoàng Hoa đi vào, Khắc Huy cảnh báo:

- Mục tiêu từ từ xuất hiện, mà cẩn thận đấy.

Hoàng Hoa nhoẻn miệng cười với Huy:

- Không có giờ sướng ghê nhỉ?

Huy bảo:

- Thì hôm qua anh vật lộn tới tám tiết rồi còn gì.

Thấy Hoa không đá động tới mình, Thái Vĩnh buồn buồn:

- Anh sướng nhất sao em không nói luôn đi?

Hoàng Hoa lắc đầu:

- Là hiệu trưởng, ai đâu dám.

Khắc Huy xen vào:

- Em lấy chồng đi, cho tụi anh ăn đám cưới với.

Hoàng Hoa đỏ mặt, cô chống chế:

- Hai anh lớn tuổi còn chưa có nữa là em.

- Tụi anh con trai thì khác. Chắc là em có người để chờ đợi.

Hoàng Hoa thoáng buồn. Nhưng cô vẫn chối:

- Có ai thương đâu mà chờ anh ạ!

- Tội nghiệp chưa. Thăng Vĩnh còn độc thân, em thấy sao?

Vĩnh trợn mắt nhìn bạn:

- Đùa vậy không sợ Hoàng Hoa ngại sao?

Thấy cô buồn, Khắc Huy cảm thấy thương thương làm sao:

- Em nói vậy chứ, có biết bao anh chàng đang chờ em mở ngõ đó.

Hoàng Hoa thở dài:

- Em chưa nghĩ đến, anh ạ!

Rồi cô đứng lên:

- Em về đây.

Hoàng Hoa đi khuất, Thái Vĩnh cự nự:

- Thăng quý! Chút xíu nữa là lộ chuyện hết rồi.

Khắc Huy cũng nóng nảy:

- Thăng quý! Tao cũng đang giận mày đây nè.

- Chuyện gì?

- Mày có đọc được nỗi buồn man mát trong đôi mắt cô ấy không?

- Có thì sao?

Khắc Huy nói dứt khoát:

- Tao sẽ nói cho cô ấy biết.

- Đừng!

Lan Trinh xuất hiện một cách bất ngờ, khiến cho Thái Vĩnh phải sững sốt:

- Lan Trinh! Sao em đến đây?

Lan Trinh chẳng thèm gật đầu chào Khắc Huy, mà cô sà xuống ngồi cạnh Thái Vĩnh:

- Em cũng muốn biết nơi anh làm việc là thế nào thôi.

Anh cười:

- Có gì ngoài những đứa học trò dễ thương ấy.

Lan Trinh nói thêm:

- Còn các cô giáo trẻ xinh đẹp nữa chứ anh.

Khắc Huy biết đây là vị khắc tinh của Thái Vĩnh nên anh lên tiếng châm chọc:

- Nhưng tiếc thay trái tim của nó đã có cô làm chủ rồi.

Thái Vĩnh nhìn anh. Còn Lan Trinh thì cười nhạt:

- Vậy sao?

- Cô là Lan Trinh? Cái tên này tôi thường nghe Thái Vĩnh gọi trong những đêm nó nằm thấy ác mộng đó.

Lan Trinh làm gì có trình độ suy xét câu nói móc của Khắc Huy nên cô cười một cách tự nhiên:

- Thật hả anh?

- Thật chứ! Tỉnh lại, mồ hôi nó ướt đầm dề luôn. Nhất là hai hôm nay.

Lừ mắt nhìn bạn một cái, Vĩnh đứng lên:

- Anh đưa em về.

Lan Trinh từ chối:

- Không cần đâu. Em đến đây bằng xe riêng.

Thái Vĩnh nhìn cô:

- Mới sang Việt Nam mà em đã mua xe rồi à?

Cô cười:

- Phương tiện đi đứng thôi mà anh.

Thái Vĩnh hỏi cô:

- Thế em có dự tính gì chưa?

- Dự tính thì nhiều, nhưng em còn chờ thái độ của anh mới quyết định được.

Thái Vĩnh cười cười:

- Anh hỏi vậy thôi, chứ anh cũng thừa biết em nhạy bén trong công việc thế nào rồi. Em tài lắm đó.

Cô cười:

- Anh ngạo em đó thôi. Thật ra, em có là gì đâu.

Biết cô sắp trách mình nên Thái Vĩnh nói tránh:

- Em về chưa? Anh phải về đây.

Khắc Huy cũng đứng lên:

- Ta cũng về luôn.

Lan Trinh đứng lên:

- Em cũng còn một số việc để làm. Chào hai anh.

Khắc Huy gật đầu rồi bước theo Thái Vĩnh. Anh thôi không muốn nói gì. Anh thừa biết trong lòng bạn cũng đang có chuyện buồn.